

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը — Թիվ ութ

Ազգի ծնունդը

Jeff Pippenger

2023-10-31

Կեսգիշերյան աղաղակի լուրը սկզբում ավարտվեց քննչական դատաստանի բացմամբ, և Կեսգիշերյան աղաղակի լուրը ավարտվում է գործադիր դատաստանի բացմամբ: Իսլամի երրորդ վայր դատաստան է բերում Միացյալ Նահանգների վրա՝ կիրակնօրյա օրենքի ընդունման համար, և այն ներկայացնում է շարունակական ու սաստկացող դատաստան ամբողջ աշխարհի վրա՝ իրենց իսկ կիրակնօրյա օրենքն ընդունելու համար՝ քաղաքացիական հավաժող իշխանության ճնշման ներքո, որը ներկայացված է տասը թագավորներով, որոնք պոռնկացել են Հեզաբելի՝ Տյուրոսի պոռնիկի հետ:

«Երբ Ամերիկան՝ կրոնական ազատության երկիրը, խղճին բռնություն գործադրելու և մարդկանց կեղծ շաբաթը պատվելու հարկադրելու գործում միանա Պապությանը, երկրի բոլոր ժողովուրդները կառաջնորդվեն հետևելու նրա օրինակին»:
Վկայություններ, հատոր 6, 18:

Այդժամ մեծ պայքարի կիրակնօրյա օրենքի ճակատամարտը լիովին ծավալվում է:
Այնժամ Սատանան հայտնվում է՝ անձնավորելու Քրիստոսին:

«Պապականության հաստատությունը պարտադրող այն հրամանագրով, որը խախտում է Աստծո օրենքը, մեր ազգը լիովին կկտրվի արդարությունից: Երբ բողոքականությունը իր ձեռքը կձգի անդունդը բաժանող խորխորատից այն կողմ՝ բռնելու հռոմեական իշխանության ձեռքը, երբ նա կանցնի վիհի վրայով՝ ձեռք սեղմելու հոգևորապաշտության հետ, երբ այս եռակի միության ազդեցության ներքո մեր երկիրը կհրաժարվի իր Մահմանադրության՝ որպես բողոքական և հանրապետական կառավարման, յուրաքանչյուր սկզբունքից և միջոցների կձեռնարկի պապական մոլորությունների ու խաբեությունների տարածման համար, այն ժամանակ մենք կարող ենք իմանալ, որ Սատանայի զարմանահրաշ գործունեության ժամանակը հասել է, և որ վերջը մոտ է»:
Վկայություններ, հատոր 5, 451:

Ազգային ուխտադրությանը հետևում է ազգային կործանումը:

«Միացյալ Նահանգների ժողովուրդը արտոնյալ ժողովուրդ է եղել. բայց երբ նրանք սահմանափակեն կրոնական ազատությունը, հանձնեն բողոքականությունը և հովանավորեն պապականությունը, նրանց մեղքի չափը լիքը կլինի, և «ազգային հավատությանը» կգրանցվի երկնքի մատյաններում: Այս հավատության արդյունքը կլինի ազգային կործանումը»: Review and Herald, May 2, 1893.

Անխոհեմ Լաոդիկեական ադվենտիստները ձեռք-ձեռքի տալով միանում են պապական իշխանությանը և կործանվում են, մինչդեռ Քրիստոսի մյուս հոտը, որ դեռևս

Բաբելոնում է, ազատվում է պապության ձեռքից:

Նա պիտի մտնի նաև փառավոր երկիրը, և շատ երկրներ պիտի կործանվեն, բայց սրանք պիտի ազատեն նրա ձեռքից՝ Եդոմը, Մովաբը և Ամոնի որդիների գլխավոր մասը: Դանիել 11:41.

Իսլամը հանկարծակի հարվածում է Միացյալ Նահանգներին, մինչ յոթերորդ փողը դատաստանի վայ է բերում կիրակնօրյա օրենքի ընդունման համար:

Եվ տեսա ու լսեցի մի հրեշտակ, որ թռչում էր երկնքի մեջտեղով և բարձրաձայն ասում էր. «Վա յ, վա յ, վա յ երկրի բնակիչներին՝ այն երեք հրեշտակների փողի մյուս ձայների պատճառով, որոնք դեռ պիտի հնչեն»: Հայտնություն 8:13.

Դրոշը, որ Հայտնություն տասնմեկում ներկայացնում է երկու վկաներին, ապա Հովհաննեսի կողմից Հայտնություն տասներկուսում պատկերվում է որպես արևով զգեստավորված մի կին և մարգարեաբար ներկայացվում է սկզբի և վախճանի խորհրդանշությամբ:

Եվ երկնքում երևաց մի մեծ նշան՝ արեգակով զգեստավորված մի կին, և լուսինը՝ նրա ոտքերի տակ, և նրա գլխին՝ տասներկու աստղերից պսակ: Եվ նա հղի էր և աղաղակում էր երկունքի ցավերի մեջ՝ ծննդաբերության տանջանքով: Եվ երկնքում երևաց մի այլ նշան. և ահա մի մեծ կարմիր վիշապ՝ յոթ գլուխ և տաս եղջյուր ունեցող, և իր գլուխների վրա՝ յոթ պսակ: Եվ նրա պոչը քաշեց երկնքի աստղերի երրորդ մասը և դրանք գցեց երկրի վրա. և վիշապը կանգնեց այն կնոջ առաջ, որ պատրաստ էր ծննդաբերելու, որպեսզի նրա զավակին կուլ տա հենց որ ծնվի: Եվ նա ծնեց արու զավակ, որը պիտի հովվի բոլոր ազգերին երկաթե գավազանով. և նրա գավակը վեր առնվեց առ Աստված և դեպի Նրա գահը: Հայտնություն 12:1-5:

Նա կանգնած է լուսնի վրա և արեգակով է զգեստավորված: Լուսինը արեգակի արտացոլումն է, և ուստի մարգարեականորեն նախանշում է արեգակը: Նրա պսակի տասներկու աստղերը ներկայացնում են հին Իսրայելի տասներկու ցեղերը հին Իսրայելի սկզբում, որոնք նախանշում են տասներկու աշակերտներին հին Իսրայելի վերջում: Այն տասներկու աստղերը, որոնք հին Իսրայելի վերջում տասներկու աշակերտներն են, նաև ժամանակակից Իսրայելի սկզբում տասներկու առաքյալներն են: Հետևաբար դրանք նախանշում են ժամանակակից Իսրայելի վերջում եղող հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք աշակերտներ և առաքյալներ են: Այն պատմության սկզբում, որտեղ աշակերտները ներկայացնում են թե՛ հին Իսրայելի ավարտը, և առաքյալները՝ ժամանակակից Իսրայելի սկիզբը, կինը, որ եկեղեցին է, հղի էր Քրիստոսով: Նա է «արու զավակը», որ Իր մահից և հարությունից հետո պիտի հափշտակվեր առ Աստված:

Ուստի կինը նաև նախատիպում է հարյուր քառասունչորս հազարի ծնունդը, որոնք ևս, մահվան հովտից հարություն առնելուց հետո, համբարձվում են երկինք: Երբ նրանք երկնքում լինեն, նա նաև կծնի մեկ այլ զավակ, որը ներկայացնում է այն մյուս հոտը, որ դուրս է գալիս Բաբելոնից Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Մինչ նա երկունքի մեջ ընկնելը՝ ծնեց. մինչ նրա ցավը գալը՝ ազատվեց արու զավակից: Ո՞վ է նման Բան լսել, ո՞վ է նման Բաներ տեսել: Մի՞թե երկիրը պիտի մեկ օրում ծննդաբերի, կամ մի՞թե մի ազգ պիտի միանգամից ծնվի. որովհետև հենց որ Սիոնը երկունքի մեջ ընկավ, ծնեց իր որդիներին: Մի՞թե ես պիտի հասցնեմ ծննդաբերության, և ծնունդ չտա՞մ,— ասում է Տերը. կամ մի՞թե ես, որ ծնունդ եմ տալիս, պիտի արգանդը փակե՞մ,— ասում է քո Աստվածը: Եսայիա 66:7–9:

Երկրի գազանի իշխանության ժամանակ մի ազգ միանգամից է ծնվում: Այդ ազգը հարյուր քառասունչորս հազարն է, որովհետև նրանք են, որ կատարելապես արտացոլում են Քրիստոսի բնավորությունը: Նրանք են, որ նախապատկերված են «արու զավակ» Հիսուսով: Նրանք Եսայիայի «արու զավակն» են, որը ծնվում է նախքան կինը երկունքի մեջ մտնելը: Այն մեռած չոր ոսկորները, որոնց վրա աշխարհը ցնծաց, երբ նրանք սպանվեցին անդունդից ելնող գազանի կողմից, պիտի մխիթարվեն Երուսաղեմում, և ապա պիտի ցնծան այն կնոջ հետ, որ ծնում է «արու զավակին»: Նրանք ծնվում են նախքան նրա երկունքը, ապա նա երկունքի մեջ է մտնում և ծնում է «իր» մյուս «զավակներին», երբ հեթանոսներն այնուհետև արձագանքում են երրորդ հրեշտակի լուրին՝ հորդահոս գետի պես, քանի որ լուրը մակընթացային ալիքի նման սահում է երկրով մեկ: Նրանք ծնվում են մեծ ճգնաժամի մեջ, որը ներկայացնում է նրա երկունքը: Հայտնության տասներկուսի կինը, ըստ էության, երկվորյակներ ունի: Առաջնածինները հարյուր քառասունչորս հազարն են, որոնք նույնացվում են որպես առաջին պտուղներ, իսկ հեթանոսները՝ որպես ամառային հունձքի մեծ հավաքը:

Ուրախացե՛ք Երուսաղեմի հետ և զվարճացե՛ք նրա հետ, բոլոր դուք, որ սիրում եք նրան. ցնծացե՛ք նրա հետ ուրախությամբ, բոլոր դուք, որ սգում էիք նրա համար. որպեսզի ծծեք և հագենաք նրա մխիթարությունների ստինքներից. որպեսզի կթեք և զվարճանաք նրա փառքի առատությունից: Որովհետև այսպես է ասում Տերը. «Ահա ես խաղաղություն պիտի տարածեմ նրա վրա գետի պես, և ազգերի փառքը հորդահոս առվի պես. այն ժամանակ պիտի ծծեք, պիտի կրվեք նրա կողքերի վրա և պիտի օրորվեք նրա ծնկների վրա: Ինչպես մեկը, որին իր մայրը մխիթարում է, այնպես պիտի մխիթարեմ ձեզ, և դուք պիտի մխիթարվեք Երուսաղեմում: Եվ երբ այս տեսնեք, ձեր սիրտը պիտի ուրախանա, և ձեր ոսկորները պիտի ծաղկեն խոտի պես. և Տիրոջ ձեռքը պիտի հայտնի լինի իր ծառաների հանդեպ, իսկ նրա բարկությունը՝ իր թշնամիների հանդեպ»: Եսայիա 66:10–14.

Նրանք, ովքեր «սգում» են Երուսաղեմի համար, այն մարդիկ են, որոնք հառաչում և ողբում են նրա ներսում կատարվող պղծությունների համար և որոնք կնքված են, և նրանք կնքվում են կիրակնօրյա օրենքից առաջ: Մենք այժմ գտնվում ենք «եկեղեցու համար փակման գործում», որը հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման վերջին պահերն են:

«Աստծո ճշմարիտ ժողովուրդը, որի սրտում են Տիրոջ գործի ոգին և հոգիների փրկությունը, միշտ մեղքը կդիտի իր իսկական՝ մեղավոր բնավորությամբ: Նրանք միշտ կլինեն Աստծո ժողովրդի վրա հեշտությամբ պատուհասող մեղքերի հանդեպ հավատարիմ և ուղիղ վերաբերմունքի կողմում: Հատկապես եկեղեցու համար կատարվող վերջին գործում, այն կնքման ժամանակում, երբ հարյուր

քառասունչորս հազարը պետք է կանգնեն Աստծո գահի առաջ՝ առանց արատի, նրանք ամենախոր կերպով կզգան Աստծո անունը դավանող ժողովրդի անիրավությունները: Սա գորեղ կերպով ներկայացված է մարգարեի պատկերավոր նկարագրությամբ վերջին գործի մասին՝ այն մարդկանց կերպարի ներքո, որոնցից յուրաքանչյուրն իր ձեռքում ուներ կոտորածի զենք: Նրանց մեջ մի մարդ կտավահագ էր, և նրա կողքին՝ գրագրի թանաքաման: «Եվ Տերը նրան ասաց. Անցիր քաղաքի միջով, Երուսաղեմի միջով, և նշան դիր այն մարդկանց ճակատներին, որոնք հառաչում և աղաղակում են այն բոլոր պղծությունների համար, որ կատարվում են նրա մեջ»: Վկայություններ, հատոր 3, 266:

Նրանք, ովքեր «հեծեծում և աղաղակում» են, կնիք են ստանում նախքան կործանող հրեշտակները՝ կոտորածի զենքերով, անցնում են եկեղեցու միջով, որը ներկայացված է որպես Երուսաղեմ:

Հրամանը սա է. «Անցի՛ր քաղաքի միջով, Երուսաղեմի միջով, և նշա՛ն դիր այն մարդկանց ճակատներին, որոնք հառաչում և ողբում են այն բոլոր պղծությունների համար, որ կատարվում են նրա մեջ»: Այս հառաչող և ողբացող մարդիկ կյանքի խոսքերն էին հոչակում. նրանք հանդիմանել, խրատել և աղաչել էին: Ոմանք, որ անարգում էին Աստծուն, ապաշխարեցին և խոնարհեցրին իրենց սրտերը Նրա առաջ: Բայց Տիրոջ փառքը հեռացել էր Իսրայելից. թեև շատերը դեռ շարունակում էին կրոնի ձևերը, Նրա գործությունն ու ներկայությունը պակասում էին:

«Այն ժամանակ, երբ Նրա բարկությունը պիտի դուրս գա դատաստաններով, Քրիստոսի այս խոնարհ, նվիրված հետևորդները աշխարհի մնացած մարդկանցից պիտի առանձնանան իրենց հոգու տառապանքով, որն արտահայտվում է ողբով և լացով, հանդիմանություններով և նախազգուշացումներով: Մինչ ուրիշները փորձում են ծածկոց գցել գոյություն ունեցող չարիքի վրա և արդարացնել ամենուր տարածված մեծ ամբարշտությունը, նրանք, ովքեր նախանձախնդրություն ունեն Աստծո պատվի հանդեպ և սեր՝ հոգիների նկատմամբ, լուռ չեն մնա՝ որևէ մեկի հաճությունը շահելու համար: Նրանց արդար հոգիներն օրեցօր տանջվում են անարդարների անսուրբ գործերից և խոսակցությունից: Նրանք անգոր են կանգնեցնելու անօրենության մոլեգին հեղեղը, և այդ պատճառով լցված են վշտով և ահազանգով: Նրանք սուգ են անում Աստծո առաջ՝ տեսնելով, որ կրոնը արհամարհվում է հենց այն տներում, որոնցում եղածները մեծ լույս են ունեցել: Նրանք ողբում են և տանջում իրենց հոգիները, որովհետև եկեղեցում կա գրեթե ամեն տեսակ հպարտություն, ազահություն, եսասիրություն և խաբեություն: Աստծո Հոգին, որ դրդում է հանդիմանության, ոտնահարվում է, մինչդեռ սատանայի ծառաները հաղթանակում են: Աստված անարգվում է, ճշմարտությունը գուրկ է դարձվում իր ազդեցությունից:»

«Այն խումբը, որ չի զգում վիշտ իր իսկ հոգևոր անկման համար, և չի սգում ուրիշների մեղքերի վրա, կմնա առանց Աստծո կնիքի: Տերը Իր պատգամաբերներին՝ իրենց ձեռքերում կոտորածի զենքեր ունեցող մարդկանց, հրաման է տալիս. «Գնացե՛ք նրա հետևից քաղաքի միջով և զարկե՛ք. ձեր աչքը թող չխնայի, և մի՛ խղճացեք. բոլորովին սպանեցե՛ք ծերին ու երիտասարդին, կույսերին,

փոքր երեխաներին և կանանց. բայց մի՛ մոտեցեք այն մարդուն, որի վրա նշանն է, և սկսեցեք ք Իմ սրբաբանից»։ Եվ նրանք սկսեցին այն ծերերից, որոնք տան առաջ էին»։

«Այստեղ մենք տեսնում ենք, որ եկեղեցին՝ Տիրոջ սրբաբանը,— առաջինն էր, որ զգաց Աստծո բարկության հարվածը։ Ծերերը, նրանք, որոնց Աստված մեծ լույս էր տվել և որոնք կանգնել էին որպես ժողովրդի հոգևոր շահերի պահապաններ, դավաճանել էին իրենց վստահվածքին։ Նրանք ընդունել էին այն դիրքորոշումը, թե պետք չէ ակնկալել հրաշքներ և Աստծո զորության նշանավոր հայտնություն, ինչպես նախկին օրերում։ Ժամանակները փոխվել են։ Այս խոսքերը զորացնում են նրանց անհավատությունը, և նրանք ասում են. Տերը ո՛չ բարիք պիտի անի, ո՛չ էլ չարիք։ Նա չափազանց ողորմած է, որպեսզի իր ժողովրդին դատաստանով այցելի։ Այսպես՝ «Խաղաղություն և ապահովություն» է աղաղակը այն մարդկանց շուրթերին, որոնք այլևս երբեք իրենց ձայնը չեփորի պես չեն բարձրացնի՝ Աստծո ժողովրդին ցույց տալու նրանց հանցանքները և Հակոբի տանը՝ նրանց մեղքերը։ Այս համր շները, որ չէին ուզում հաչել, հենց նրանք են, որ կրում են վիրավորված Աստծո արդար վրեժը։ Տղամարդիկ, օրիորդներ և փոքրիկ երեխաներ բոլորը միասին կորչում են»։ Վկայություններ, հատոր 5, 210, 211։

Եսայիա քառասունը սկսվում է կրկնապատկման խորհրդանիշի գործածությամբ, որը Միջգիշերային աղաղակի լուրի մարգարեական նշանն է՝ որպես երկրորդ լուր, որ միավորվում է Բաբելոնի անկման լուրի հետ։ Բաբելոնի անկումը կրկնապատկվում է, երբ այն արտահայտվում է մարգարեաբար։ Արտահայտությունն է՝ «Բաբելոնն ընկավ, ընկավ»։

Եվ նրան հետևեց մի ուրիշ հրեշտակ՝ ասելով. «Ընկավ, ընկավ Բաբելոնը՝ այն մեծ քաղաքը, որովհետև նա իր պոռնկության բարկության գինուց խմեցրեց բոլոր ազգերին»։ Հայտնություն 14։8.

Կան բառացի Բաբելոնի աստվածաշնչյան երկու անկումներ, և կան հոգևոր Բաբելոնի աստվածաշնչյան երկու անկումներ։ Միասին դրանք ներկայացնում են չորս պատմական վկաներ, որոնք նույնականացնում են Բաբելոնի անկման մարգարեական բնութագրերը։

Եվ նա հզոր ձայնով զորեղաբար աղաղակեց՝ ասելով. «Ընկավ, ընկավ Մեծն Բաբելոնը, և դարձավ դների բնակարան, և ամեն պիղծ ոգու ապաստան, և ամեն անմաքուր ու ատելի թռչունի վանդակ»։ Հայտնություն 18։2.

Բառացի Բաբելոնը ընկավ որպես Բաբել Նեբրովթի օրերում, և բառացի Բաբելոնը նաև ընկավ Բելշագարի օրերում։ Հոգևոր Բաբելոնը ընկավ 1798 թվականին, և նրա վերջնական անկումը բազմիցս պատկերված է Սուրբ Գրքերում։ Այս պատճառով Բաբելոնի անկման լուրը պարունակում է կրկնապատկման մարգարեական խորհրդանշությունը։ Բաբելոնի անկման հետ առկա է կրկնապատկում, սակայն կան նաև կրկնապատկման երևույթի մարգարեական ևս երկու գլխավոր պատճառներ։

Երկրորդ պատճառն այն է, որ այն, որպես պատգամ, ներկայացնում է մի պատգամ, որին միանում է երկրորդ պատգամը։ Այն ներկայացնում է երկու պատգամ։ Կան այլ

նշանակալի ճշմարտություններ, որոնք առնչվում են երկրորդ հրեշտակի պատգամի իմաստին և կառուցվածքին, սակայն մենք պարզապես նշում ենք, որ Եսայի մարգարեական վերջին պատմությունը, որը սկսվում է քառասուներորդ գլխում, սկսվում է Մխիթարիչի խորհրդանշի կրկնապատկմամբ, որին Քրիստոս խոստացավ տալ Իր ժողովրդին, մինչ Ինքը դանդաղում էր երկնային սրբարանում:

Մխիթարեցե՛ք, մխիթարեցե՛ք Իմ ժողովրդին, ասում է ձեր Աստուածը: Խօսեցե՛ք Երուսաղէմի սրտին եւ կանչեցե՛ք նրան, որ նրա պատերազմը աւարտուած է, որ նրա անօրինութիւնը ներված է, որովհետեւ Տիրոջ ձեռքից նա կրկնակի է ստացել իր բոլոր մեղքերի համար: Եսայիա 40:1, 2:

Աստվածաշնչում չկա որևէ այլ հատված, որ Քրիստոսի բնավորության՝ որպես Ալֆայի և Օմեգայի, բաղադրատարրի մասին ավելի հատուկ կերպով խոսի, քան Եսայիայի քառասուներորդ գլխից մինչև գրքի վերջը հասնող այդ հատվածը: Որպես Ալֆա և Օմեգա՝ Քրիստոս այս հատվածի վրա դնում է Իր անվան՝ Ալֆա և Օմեգա լինելու ստորագրությունը, որովհետև երբ հասնում եք Եսայիայի գրքի վերջին, նա դարձյալ ակնարկում է Մխիթարիչին, քանզի Քրիստոս է Խոսքը, և Նա է սկիզբը և վերջը:

Այսպես է ասում Տերը. «Երկինքն իմ գահն է, և երկիրը՝ իմ պատվանդանը. ո՞ւր է այն տունը, որ դուք պիտի շինեք ինձ համար, և ո՞ւր է իմ հանգստի տեղը: Որովհետև այս բոլորն իմ ձեռքն է արել, և այս բոլորն առաջացել են,— ասում է Տերը: Բայց ես պիտի նայեմ այս մարդուն՝ խոնարհին և փշրված հոգով եղողին, և նրան, ով դողում է իմ խոսքից: Ով եզ է մորթում, նման է մարդու սպանողի. ով գառ է զոհաբերում՝ նման է շան վիզը կտրողի. ով ընծա է մատուցում՝ նման է խոզի արյուն մատուցողի. ով խունկ է ծխում՝ նման է կուռք օրհնողի: Այո՛, նրանք ընտրել են իրենց սեփական ճանապարհները, և նրանց անձը հաճույք է գտնում իրենց զարշելիքների մեջ: Ես էլ պիտի ընտրեմ նրանց մոլորությունները և նրանց վրա պիտի բերեմ այն, ինչից նրանք վախենում են. որովհետև երբ ես կանչեցի, ոչ ոք չպատասխանեց, երբ խոսեցի, նրանք չլսեցին, այլ իմ աչքի առաջ չար գործեցին և ընտրեցին այն, ինչից ես հաճություն չունեի»: Եսայիա 66:1–4.

Հարց է բարձրացվում, թե Աստծո ժողովուրդը ի՞նչ տուն շինեց Նրա համար: Արդյո՞ք նրանք կանգնեցրին Պետրոսի հոգևոր տունը, թե սատանայի ժողովարանը: Աստված ցույց է տալիս, որ այն տունը, որը Նա շինեց, բաղկացած է նրանցից, ովքեր «աղքատ և փշրված հոգի» ունեն, և նրանցից, ովքեր «դողում են» Աստծո «խոսքի առաջ»: Նա Իր խոսքի առաջ դողացողներին հակադրում է մեկ այլ դասի, որ անմաքուր ընծաներ է մատուցում, որոնք ընտրել են իրենց սեփական ճանապարհը: Նրանք, որ պատկանում են անմաքուր ընծաներ մատուցող այդ դասին, կհայտնվեն, ինչպես հրեաները, որ իրենց տունը իրենց թողնված է ամայի:

Բոլոր մարգարեները խոսում են աշխարհի վախճանի մասին, և սա պատկերավոր ցույց է տալիս այն տարբերությունը իմաստունների, որոնք դողում են Նրա Խոսքի առաջ, և հիմարների միջև, որոնք Աստծուն պղծություններ են մատուցում՝ այնպիսի պղծություններ, որոնցով նրանց հոգիները հրճվում են: Այդ պատճառով Աստված կմատնի մոլորությունը հիմար լաոդիկեցի կույսերի համար, այն մոլորությունը, որը

Պողոս առաքյալը նշում է, թե վրա է հասնում «սուտը» ընդունելու պատճառով:

«Սուտը» Ադվենտիզմի պատմության մեջ հատուկ խորհրդանիշ է, և այն ընդունվեց շինարարների կողմից 1863 թվականին ու Ադվենտիստական պատմության ողջ ընթացքում դրա վրա շինվեց: Դա մի սուտ էր, որ ծնեց կեղծ հիմք, և այնտեղ նրանք սկսեցին կանգնեցնել կեղծված, սուտ տաճար: Ճշմարիտ տաճարի կեղծման նրանց գործը շարունակվում է մինչև «վերջին օրերը»: Եսային վաթսունվեցերորդ գլխի համատեքստը դնում է իմաստուն և հիմար կույսերի բաժանման մեջ: Եսային նույնացնում է այն մարգարեական պատմությունը, որը նա նշանավորեց Եսայի քառասուններորդ գլխի առաջին խոսքում, երբ Քրիստոսը խոստացավ Ուխիթարիչն ուղարկել 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությունից երեք ու կես խորհրդանշական օր հետո:

Լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, դուք, որ դողում եք Նրա խոսքի առաջ. Ձեր եղբայրները, որ ասում էին ձեզ, որ վտարում էին ձեզ Իմ անվան համար, ասում էին. «Թող Տերը փառավորվի». Բայց Նա պիտի երևա ձեր ուրախության համար, և նրանք պիտի ամաչեն: Ահա քաղաքի միջից ձայն, տաճարից ձայն, Տիրոջ ձայնը, որ հատուցում է Իր թշնամիներին: Եսայիա 66:5, 6.

1798-ից մինչև 1844 թվականը Միլլերիտների շարժման մեջ Տերը կանգնեցրեց մի հոգևոր տաճար, որի մոտ, որպես ուխտի պատգամաբեր, Նա հանկարծ եկավ 1844 թվականին: Տերը կանգնեցնում է մի հոգևոր տաճար հարյուր քառասունչորս հազարի շարժման մեջ, որպեսզի հանկարծ գա և ուխտի մեջ մտնի այդ տաճարի հետ: Պետրոսը, իր առաջին թղթի երկրորդ գլխում, այդ տաճարը կոչում է «հոգևոր տուն»: Նրանք, ովքեր «լսում են Տիրոջ խոսքը», նրանք են, որոնց Հովհաննեսը Հայտնության մեջ նկատի ունի, երբ ասում է, որ լսողները «երանելի» են: Նրանք են դրոշը, որովհետև դրոշը կազմված է «Իսրայելի վտարանդիներից»: Անխոհեմ Լաոդիկեցիները պիտի ամաչեն, երբ Տերն Իրեն փառավորի Ֆիլադելֆիացիների մեջ, որոնք դողում են Նրա Խոսքի առաջ, իսկ Նրա Խոսքը «ճշմարտություն» է:

Երեք ձայները, որոնք լսվում են այն ժամանակաշրջանում, երբ իմաստուններն ու հիմարները բաժանվում են մյուս դասակարգից, գալիս են «քաղաքից», «տաճարից» և «Տիրոջից, որ հատուցում է տալիս»: Առաջին «ձայնը» քաղաքից «աղմուկի ձայն» է, և այդ «աղմուկը» հանկարծակի եկող Միսիթարիչի գալուստն է:

Երբ Պենտեկոստեի օրը լրիվ հասավ, նրանք բոլորը միաբանությամբ մեկ տեղում էին: Եվ հանկարծ երկնքից եկավ մի ձայն՝ ինչպես սաստիկ փչող հզոր հողմի, և այն լցրեց ամբողջ տունը, որտեղ նրանք նստած էին: Եվ նրանց երևացին բաժանված լեզուներ՝ կրակի նման, և այն նստեց նրանցից յուրաքանչյուրի վրա: Գործք 2:1-3.

Գործք առաքելոց երկրորդ գլխի երկրորդ համարում «ձայն» թարգմանված բառը նշանակում է «աղմուկ» և «լուր»: «Լուրը» մարգարեություն է: «Քաղաքից» եկող «ձայնը» կամ «աղմուկը» ներկայացված է «հզոր քամիով»: «Քաղաքից եկող աղմուկի ձայնը» Իսլամի «լուրն» է, այսինքն՝ մարգարեական պատգամը, որը նշանավորում է Միսիթարիչի գալուստը չոր ոսկորների հովիտ, որոնք սպանված էին «մեծ քաղաքի

փողոցում, որ հոգևորապես կոչվում է Սողոմ և Եգիպտոս, որտեղ էլ մեր Տերն խաչվեց»:

Եսայիայի քառասուններորդ գլխում այն «ձայնը», որ պետք է պատրաստեր ճանապարհը «ուխտի պատգամաբերի» համար, հարցրեց, թե ի՞նչ պատգամ պետք է «աղաղակի»:
Նրան ասվեց «աղաղակել» Իսլամի պատգամը: Գործք-ում այն «ձայնը», որ լցրեց Պետրոսի հոգևոր «տունը», «սաստիկ սլացող հողմ» էր, որը Եզեկիելի երեսունյոթերորդ գլխում գալիս էր Իսլամի չորս հողմերից:

Քաղաքից աղմուկի ձայն, տաճարից ձայն, Տիրոջ ձայնը, որ հատուցում է Իր թշնամիներին: Եսայիա 66:6:

Այն փողոցից, որտեղ մեր Տերը խաչվեց, Միխիթարիչը նախ հայտնում է անապատում աղաղակողի «ձայնին», թե ինչ պիտի լինի պատգամը: Այնուհետև հզոր բանակը, որ կանգնեցված տաճարն է՝ ինչպես նախապատկերված է սկզբնական շարժման մեջ 1798-ից մինչև 1844-ը, գորացնում է աղաղակը: Հզոր բանակի շարժումը, երբ նրանք հոչակում են իսլամի աղաղակը, առաջնորդում է դեպի երրորդ «ձայնը», որը նույնացնում է Աստծո ձայնը՝ որպես Միացյալ Նահանգների վրա եկող դատաստանը՝ կիրակնօրյա օրենքի ընդունման համար: Այնտեղ է, որ Տերը հատուցում է տալիս: Երեք ձայները կարգավորվում են յոթ որոտների թաքնված պատմության կառուցվածքի մեջ, որը ներկայացնում է այն եբրայերեն բառի սկզբնական, միջին և վերջին տառերը, որ ստեղծվել է Հրաշալի Լեզվաբանի կողմից և թարգմանվում է որպես «ճշմարտություն»: Այս ամենը հնարել պարզապես անհնար է:

Մեր նույնացրած մարգարեական պատմության հետ համահունչ՝ Եսային այնուհետև դիմում է մի ազգի ծնունդին:

Նախքան երկունքի մեջ ընկնելը՝ նա ծնեց, նախքան նրա ցավը գալը՝ նա արու գավակով ազատվեց: Ո՞վ է լսել այսպիսի բան, ո՞վ է տեսել այսպիսի բաներ: Մի՞թե երկիրը պիտի ծննդաբերի մեկ օրում, կամ մի՞թե ազգը պիտի ծնվի միանգամից, որովհետև Միոնը, հենց որ երկունքի մեջ ընկավ, ծնեց իր որդիներին: Մի՞թե Ես պիտի հասցնեմ ծննդին և ծնունդ չտա՞մ, ասում է Տերը. մի՞թե Ես, որ ծնունդ եմ տալիս, պիտի փակեմ արգանդը, ասում է քո Աստվածը: Եսայիա 66:7-9.

Այն ազգը, որ ծնվում է նախքան կնոջ երկունքը, վերջերս փողոցում էր՝ մեռած ու ցամաքած, մինչ ամբողջ աշխարհը ուրախանում էր նրա վիճակի վրա: Սակայն երբ երկու վկաները կանգնեցին, նրանք, որոնք ուրախանում էին նրանց մահվան վրա, վախեցան: Երբ մեռած, ցամաքած, սպանված մարմինները ոտքի կանգնեն որպես ազգ, այն ժամանակ բոլոր նրանք, որ սիրում են Երուսաղեմը, կուրախանան նրա հետ: Նրանք, որ սիրում են Երուսաղեմը, ներառում են ոչ միայն հարյուր քառասունչորս հազարի ազգը, այլև Աստծո մյուս հոտը, որ այն ժամանակ կանչվում է Բաբելոնից դուրս: 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությունից հարությունը կատարվում է Միխիթարիչի գալստյամբ, որը մեռած, ցամաքած «ոսկորներին» պիտի տա, որ «խոտի պես ծաղկեն»:

Ուրախացե՛ք Երուսաղեմի հետ և ցնծացե՛ք նրա համար, բոլորդ, որ սիրում եք նրան. մեծ ուրախությամբ հրճվե՛ք նրա հետ, բոլորդ, որ սգում եք նրա համար.

որպեսզի ծծեք և հագենաք նրա մխիթարությունների ստինքներից, որպեսզի կաթ քամեք և զվարճանաք նրա փառքի առատությամբ: Որովհետև այսպես է ասում Տերը. «Ահա ես խաղաղություն պիտի տարածեմ նրա վրա գետի պես, և ազգերի փառքը՝ հորդահոս վտակի պես. այն ժամանակ պիտի ծծեք, պիտի կրեք նրա կողերի վրա և պիտի օրորվեք նրա ծնկների վրա: Ինչպես որ մայրը մխիթարում է իր որդուն, այնպես էլ ես պիտի մխիթարեմ ձեզ, և դուք պիտի մխիթարվեք Երուսաղեմում: Եվ երբ այս տեսնեք, ձեր սիրտը պիտի ուրախանա, և ձեր ոսկորները պիտի ծաղկեն խոտի պես. և Տիրոջ ձեռքը հայտնի պիտի լինի իր ծառաների հանդեպ, իսկ նրա բարկությունը՝ իր թշնամիների հանդեպ»: Եսայիա 66:10-14:

Ալֆան և Օմեգան Եսայիայի վերջին պատմության ավարտը դնում է հենց այնտեղ, որտեղ այն սկզբում սկսվեց՝ Մխիթարիչի գալստյան նույնականացմամբ: Եվ, ինչպես միշտ է լինում յուրաքանչյուր այն պատգամի դեպքում, որը ներկայացնում է Եղիայի պատգամը, այն տեղադրված է երկրի վրա Տիրոջ կողմից նզովք բերելու համատեքստում:

Որովհետև, ահա, Տերը պիտի գա կրակով, և Իր կառքերը՝ մրրիկի պես, որպեսզի Իր բարկությունը հատուցի սաստկությամբ, և Իր հանդիմանությունը՝ կրակի բոցերով: Որովհետև կրակով և Իր սրով Տերը պիտի դատի ամեն մարմնի հետ, և Տիրոջ կողմից սպանվածները շատ պիտի լինեն: Նրանք, որ սրբագործում են իրենց և մաքրում են իրենց այգիներում՝ մեկ ծառի հետևում՝ մեջտեղում, ուտելով խոզի միս, պղծությունը և մուկը, միասին պիտի սպառվեն, ասում է Տերը: Որովհետև Ես գիտեմ նրանց գործերը և նրանց խորհուրդները. պիտի լինի, որ Ես պիտի հավաքեմ բոլոր ազգերին և լեզուներին. և նրանք պիտի գան ու տեսնեն Իմ փառքը: Եսայիա 66:15-18.

Անմիտ լաոդիկեացի աղվենտիստները, որոնք կանգնած են բարու և չարի գիտության այն «ծառի» հետևում, որ գտնվում է Եդեմի «պարտեզի» «միջում», խոստովանում են, թե սրբացնում և մաքրում են իրենց, մինչդեռ իրականում ուտում են Բաբելոնի անմաքուր վարդապետությունները և թաքնվում, ինչպես Ադամն ու Եվան, այն մեղքերի պատճառով, որոնք չափազանց սիրեցին՝ դրանցից հրաժարվելու համար: Նրանք պիտի սպառվեն բոլոր մյուս ազգերի հետ միասին: Նրանք հակադրվում են իմաստուններին, որոնք պիտի լինեն «նշան»: «Նշանը» «դրոշմ» է, որը ներկայացնում է Շաբաթը, որն է քո Տեր Աստծու նշանը, որ իրականում սրբացնում է Իր ժողովրդին:

Ուստի Իսրայելի որդիները պիտի պահեն շաբաթը՝ շաբաթը պահպանելու իրենց սերունդների մեջ՝ որպես հավիտենական ուխտ: Դա նշան է Իմ և Իսրայելի որդիների միջև հավիտյան, որովհետև Տերը վեց օրում ստեղծեց երկինքն ու երկիրը, իսկ յոթերորդ օրը հանգստացավ և նորոգվեց: Ելք 31:16, 17.

Իմաստունները չեն թաքնվում դավանության ծառի ետևում, այլ բարձրացվում են որպես դրոշ, ներկայացնելով Աստծո փառքը մեծ պայքարի վերջին տեսարաններում: Նրա փառքը Նրա բնավորությունն է, և Նրա բնավորության այն տարրը, որ նրանք ներկայացնում են աշխարհին, Ալֆան և Օմեգան է, սկիզբն ու վախճանը, առաջինն ու

վերջինը, որը ներկայացված է որպես «Ճշմարտություն»:

Եվ ես նրանց մեջ նշան կդնեմ, և նրանցից փրկվածներին կուղարկեմ ազգերի մոտ՝ Թարսիս, Փուղ և Լուղ, որոնք աղեղ են ձգում, Թուրալ և Հավան, հեռավոր կղզիներ, որոնք չեն լսել իմ համբավը և չեն տեսել իմ փառքը. և նրանք կհոչակեն իմ փառքը հեթանոսների մեջ: Եվ նրանք ձեր բոլոր եղբայրներին բոլոր ազգերից որպես ընծա պիտի բերեն Տիրոջը՝ ձիերի վրա, կառքերի մեջ, պատգարակներով, ջորիների վրա և սրընթաց անասուններով, իմ սուրբ լեռը՝ Երուսաղեմ, ասում է Տերը, ինչպես Իսրայելի որդիներն են մաքուր անոթի մեջ ընծա բերում Տիրոջ տունը: Եվ նրանցից էլ պիտի վերցնեմ քահանաների և ղևտացիների համար, ասում է Տերը: Որովհետև ինչպես նոր երկինքները և նոր երկիրը, որ ես պիտի ստեղծեմ, պիտի մնան իմ առաջ, ասում է Տերը, այնպես պիտի մնան ձեր սերունդը և ձեր անունը: Եվ պիտի լինի, որ մի նորալուսնից մինչև մյուս նորալուսին, և մի շաբաթից մինչև մյուս շաբաթ, ամեն մարմին պիտի գա երկրպագելու իմ առաջ, ասում է Տերը: Եվ նրանք դուրս պիտի գան ու պիտի տեսնեն այն մարդկանց դիակները, որ ապստամբել են իմ դեմ. որովհետև նրանց որդը չի մեռնի, և նրանց կրակը չի հանգչի. և նրանք զարշելի պիտի լինեն ամեն մարմնի համար: Եսայիա 66:16–24.

Եսայիայի վերջին մարգարեական պատմությունը սկսվում է Միսիթարոդի գալուստով՝ 2023 թվականի հուլիսին, և պատմությունն ավարտվում է հենց այնտեղ, որտեղ սկսվել էր: Այն ի հայտ է գալիս յոթ որոտների ծածուկ պատմության մեջ, որը բացվում է փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ: Այն սկզբում եղած Միլլերական շարժման կրկնությունը նույնացնում է վերջում եղող հարյուր քառասունչորս հազարի շարժման պատմության հետ: Այն անեծքի ուղերձը, որ ուղեկցում է Եդիայի պատգամը, ներկայացնում է որպես իսլամի մարգարեական գործունեության այն ուղերձը, որով ազգերը բորբոքվում են բարկության, երբ Տերը դա գործածում է՝ դատաստան բերելու նախ՝ Միացյալ Նահանգների վրա՝ կիրակնօրյա օրենքի համար, և վերջում՝ ամբողջ աշխարհի վրա՝ նույն ապստամբության համար:

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք մեր քննությունը Եսայիայի վերջին պատմողական հատվածի վերաբերյալ: